

Karina Valentaitė

Kauno raj. Domeikavos gimnazijos 7d kl.

Mokytoja Laima Bylienė

Taika prasideda mamos glėbyje

Tikriausiai kiekvienas prisimena vaikystę, jaukų, šiltą ir saugų mamos glėbį, kuriame rasdavo nusiramimą ir paguodą, užuovėją nuo visų vėjų. Manau, kad būtent taip prasideda taika.

Kai buvau maža, man mama sekdamo pasakas prieš miegą. Visos pasakos buvo skirtingos, bet visos turėjo savo laimingą pabaigą. Nesvarbu, ar buvo pagrobta princesė, ar dvi karalystės stėjo į karą, bet galų gale įsivyravdavo taika ir visi gyveno ilgai ir laimingai. Tad kodėl mūsų pasaulyje tos taikos visiems trūksta? Kodėl visi turi kariauti, vienas kito nekęsti, kodėl turi žūti nekalti žmonės, kodėl kažkas turi būti skriaudžiamas? Juk ant šios žemės vietos pakaks visiems: ir mažiems, ir dideliems, ir juodaodžiams, ir baltaodžiams, ir krikščionims, ir žydams, ir musulmonams, ir sveikiems, ir neįgaliesiems, ir turtingiems, ir skurstantiems. Juk kiekvienas esame žmogus, kiekvienas darome klaidas, kažko siekiame, kažką kuriame, kiekvienas turime svajonių. Esu įsitikinusi, kad tikrai ramus ir nepaprastai gražus gyvenimas būtų, jei pasaulyje įsivyrautų taika. Niekam nereiktų kovoti dėl vietos ant šios žemės. Visi galėtų tiesiog mėgautis savo mėgstamu maistu, susitikti su draugais, svajoti, planuoti savo ateitį, tik be nerimo, kad bet kurią minutę šalia gali sprogti bomba, be nerimo, kad kažkas gali užpulti gatvėje ar parduotuvėje. Visi būtų laimingi, gal netgi tokie laimingi kaip mama, pamačiusi, kad jos vaikas žengė pirmuosius žingsnelius, nupiešė naują piešinį, gavo gerą pažymį ar įstojo į norimą universitetą. Juk dažnai mama dėl savo vaikų kalnus nuverstų ir visas jūras perplauktų. Ji primoji nušluostys ašaras, apkabins ir paguos užsigavusį, nuramins sutrikusį, nes mamai vaikas yra pats svarbiausias dalykas jos gyvenime. Manau, kad mamos meilė yra begalinė ir tas momentas, kai ji apkabina, atneša vidinę taiką, susitaikymą, ramybę. Mintys nurimsta, širdis sulėtėja, nerimas dingsta. Tik tada galima pajausti tikrą taiką savyje. Mamos meilė ir taika, kurią ji suteikia, yra neįkainojama. Galbūt, kai visi supras, kokia svarbi yra mama, šeima, meilė, taika ir ramybė, jie susitaikys, vienas kito atsiprašys ir visi gyvens ilgai ir laimingai. Visai kaip pasakose.

Augustė Statkutė

Tauragės r. Žygaičių gimnazijos 7 kl.

Mokytoja Rasa Klymantienė

Taika prasideda mamos glėbyje

Mama – tai mūsų gyvenimo dalis. Ji padeda mums augti, stiprėti, mokytis ir nepasiduoti net tada, kai gyvenimas atrodo sunkus. Taika ir ramybė šeimoje prasideda nuo mūsų pačių – nuo to, kaip bendraujame, kaip elgiamės ir ar mokame vieni kitus suprasti. Gyvenimas už mus nepasirinks, kaip elgtis su mama. Už savo veiksmus, žodžius ir pagarbą turime būti atsakingi patys.

Mes dar tik vaikai, todėl ne visada suprantame, kokia svarbi yra mama. Kartais supykstame, nepaklausome, pasakome skaudžių žodžių ir tik vėliau suprantame, kad mama juk nori mums tik gero. Ji moko mus ne tam, kad apribotų, o todėl, kad nori apsaugoti ir padėti. Galbūt dabar kai kurie jos žodžiai atrodo nesuprantami ar net erzinantys, tačiau užaugę galime suprasti jų tikrąją prasmę.

Mamos netektis – vienas sunkiausių išbandymų gyvenime. Žmogus, turintis mamą šalia, ne visada suvokia, kokia tai didelė dovana. Tik netekęs artimo žmogaus gali pajusti, kokia tyli ir skaudi gali būti tuštuma. Kai nėra mamos, nebegali atsiskirti į ją tada, kai sunku, nebegali išgirsti jos balso, pajusti apkabinimo ar tiesiog žinoti, kad kažkur yra žmogus, kuris visada tavimi rūpinasi.

Aš turiu mamą ir dėl to jaučiuosi lyg būčiau laimėjusi gyvenimo loteriją. Man mama yra vienas svarbiausių žmonių pasaulyje. Jos meilė, rūpestis ir palaikymas yra tai, ko neįmanoma nusipirkti ar pakeisti. Kartais galbūt to neparodau, kartais užmirštu padėkoti, bet žinau, kad jos buvimas šalia yra didžiulė laimė.

Labai užjaučiu tuos, kurie neteko mamos arba niekada neturėjo galimybės patirti jos meilės. Tai turi būti labai sunki gyvenimo patirtis. Todėl tie, kurie dar galime pabūti šalia mamos, turėtume tai vertinti. Turėtume ne tik laukti, kol mama mums padės, bet ir patys jai padėti, parodyti dėmesį, pasakyti gerą žodį, apkabinti.

Manau, kad turime mylėti ir branginti visus artimus žmones, kol juos turime šalia. Gyvenimas nėra amžinas, o laikas prabėga greičiau, negu kartais suprantame. Todėl nereikėtų taupyti gerų žodžių rytojui. Reikia pasakyti „myliu“, kol dar galime. Reikia apkabinti, kol dar jaučiame šiltas rankas aplink save.

Tad sustokime bent akimirkai ir pažvelkime į savo mamas. Gal šiandien jos pavargusios, gal mums atrodo, kad jos per daug reikalauja, tačiau nepamirškime – mama taip pat yra žmogus, kuris myli, nerimauja ir kartais pavargsta. Branginkime ją šiandien, o ne tada, kai liks tik prisiminimai. Juk mamos glėbys – viena šilčiausių vietų pasaulyje, į kurią norisi sugrįžti visą gyvenimą.